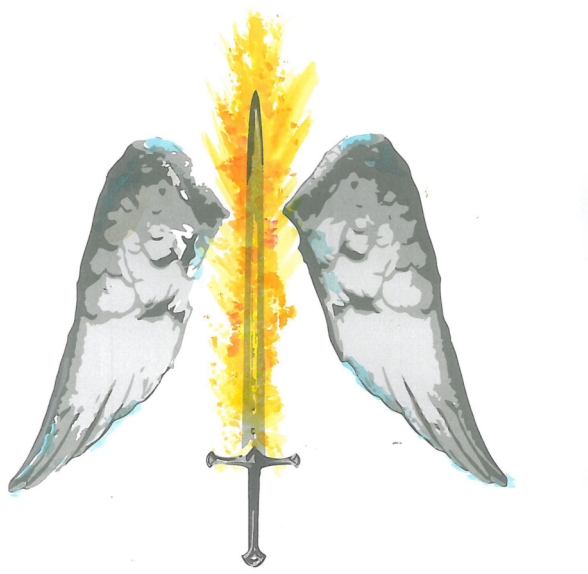

Ilustrace studentů Střední uměleckoprůmyslové školy Karlovy Vary k soutěžním povídkám.

ilustrace: Lenka Hrdličková, povídka Axis Mundi

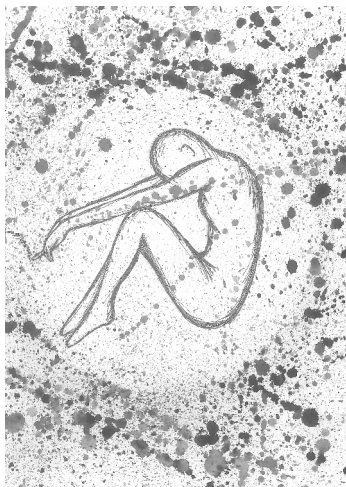
ilustrace: Eliška Šmídková, povídka Třeboňský kapr

ilustrace: Lenka Hrdličková, povídka Směšný obchod

ilustrace: Lada Franclová, povídka Po cestě

ilustrace: Zuzana Uhlíková, povídka Taková mírná a vlastně chudá kamenitá zem

ilustrace: Tereza Bernatová, povídka Rybáři

Vítězné povídky X. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary

Třeboňský kapr

Lucie Zdráhalová, 28 let, Praha

Životní smutky a každodenní dramata se pro mě stávají snesitelnějšími a vtipnějšími, když je svěřím papíru (v dnešní době spíše Wordu).

1. místo

Naposledy. Naposledy vstávat ve čtyři ráno, protože v pět se odjíždí na natáčení. Je zima. V autobuse pozdravím Jardu. Je stejně rozespálý jako já. Zatáhli jsme školu. Zase. Holt peníze jsou potřeba. Bohémský život něco stojí. Do batohu jsem si vzal výpisky z dějin divadla. Bereme německé divadlo. Maxe Reinhardta a ty kolem něj. Jarda se začal chechtat, když viděl moje počínání a teď už odfukuje. Snažím se při slabém autobusovém světle něco naučit. Za chvíli se mi přivírají víčka a cítím, jak mi informace o tom, že Reinhardt přestavěl cirkus Schumann na divadlo, vykluzují z ruky.

Sešel jsem se s Leonou. Dívá se na mě zpytavým pohledem. Že prý jsem zarostlý. Hm. Nedá se svítit. Je to kvůli filmu. Prý ji to při líbání škrábe. Haha. Něco říká. Moc ji neposlouchám. Asi je to zase o tom, jak ze mě táhnout cíga. A to jsem se vydrhnul a nacákal na sebe dost voňavky. Kvůli ní. Proč to neocení. K čertu. Ta holka má snad speciální nos nebo co. „Kdy máš zkoušky? Už ses začal učit?“ Přeslechl jsem otázku, jak jsem se zamyslel. „Normálně na tom natáčení, tam bylo fakt super jídlo. Dal jsem si dortíky...“ Proč tak na mě kouká? Dyť s ní komunikuju. Ptala se mě, jak se mám, ne? Zmlkla. No alespoň můžu dopovědět storky z natáčení a koho jsem potkal. Miluju tenhle život. Praha, divadla, kavárny, natáčení, hospody, škola, kde jsou super lidi. Teda Leona říká, že moje spolužačky jsou pipiny. No, možná, ale chtějí se se mnou kamarádit. Nás kluků je v ročníku málo. A z toho jsou někteří gayové, takže šance na úspěch u spolužaček byla zpočátku velká. Byla. Nějak to nevyšlo. Ani s jednou. A to jsem se tak snažil. Že prý bych měl mít rozum, když jsem o šest let starší. Leona mi nerozumí. Na rozdíl od spolužaček. Nemá holt uměleckou duši.

Prachy, prachy, prachy. Vždycky někam zmizí. Zase jsem musel vzít brigádu v recepci hotelu. Při noční mám alespoň čas věnovat se literatuře. Na leden máme mít přečteného Fukse. Budeme diskutovat nad Spalovačem mrtvol. Dávaj to i v Národním. Musím to vidět. Za natáčení mi přišlo celkem dost, ale zaplatil jsem nájem a pak se to rozkutálelo, ani nevím jak. A to ještě matce dluzím dva litry. Leona říká, že bych měl víc šetřit. Nojo, cesta do Pardubek taky něco stojí. Jednou za čtrnáct dní tam máme představení. Plus ještě festivaly. Abych jenom vydělával. Ale až já dopíšu tu hru... Už jsme se neviděli týden. Tak jí aspoň napíšu esemes. Včera jsem se zase pohádali. Nechápe, jak někdo může začít kvůli holce kouřit. Vyčítá mi to. Že nechápe, jak jsem s tím v pětadvaceti mohl začít. Hm, stane se. Když ji miluješ, není co řešit. Obzvlášť, když tě pak kopne do pr... Chm. Stalo se. Slíbil jsem Leoně, že s tím přestanu. Že se pokusím. To bylo včera. Jenže teď je dlouhá chvíle a cígo je po ruce. Navíc jsem se tak seznámil s hezkou blondýnkou, co tu připravuje snídaně. No a kde se nejlépe seznamuje? Přece u popelníku.

Zase dřepím na recepci. Nemám co dělat. Není tu živáčka. Nudím se. Napíšu Leonce. Ach jo. To jsou uštěpačné sms. Nemůže si to alespoň pro jednou nechat pro sebe. Neustále ze mě dělá blbečka. Tohle mě nebaví. Že prý jsem jí slíbil ... Sliby chyby... nečekaně jsme se včera potkali. No, šel jsem s Jarinem a trochu jsme zapíjeli jeho žaly. Pořád nemůže žádnou ulovit. A to se tak snaží. Připomíná mě za mých mladých let. Střelec, kterej vždycky mine. Holky říkaj, že je z něho jeho zoufalost hrozně cítit. Taký jsem byl takovej. Ha ha. Leona by mohla vyprávět. No a k pivku patří cígo. To je důvod dnešních jízlivých esemesek. Ať jde do háje. S Jarinem a naší kudrnatou spolužačkou rozjedeme kapelu. Bude se jmenovat Homeostáza. Všichni se tak nějak samočinně udržujeme.

Ten večer u řeky byl moc pěkný. Probouzí se ve mně romantik. Já bych Leoně byl v té chvíli slíbil cokoliv. Což jsem taky neprozřetelně udělal. Krátké chvilky štěstí. Stojej za to. Snažím se vyplodit nějaký text. Sním o angažmá v Pardubicích nebo v Praze. Jenže všude chtějí vidět, co mám za sebou. Jako málo toho neni, ale pro ně je to nedostačující. A to se na kdejaký párty snažím s každým seznámit. Českéj rybníček je malej. Tak proč to nevyšází? Protože je malej.

Zkouška kapely, zkoušky ve škole na absolventský představení, divadelní festival, párty u spolužačky. Je toho hodně. Ale s Leonou jsme se neviděli už asi čtrnáct dní. Mám jí toho tolik co říct. Třeba koho jsem potkal U Kahánků. To nebude věřit. Co asi dělá? Nojo, co vůbec ona dělá? Nemůžu si vzpomenout, kdy naposledy mi o sobě něco řekla... No ale to je fuk. C'est la vie. Jsem herec, nemůže čekat, že budu mít čas každý den. Herectví, to je... to je přeci poslání. Takže zpět na zem. Za chvíli mi začíná směna na recepci. Kdy mám mít čas psát, když pořád musím dělat něco, co nechci? Potřebuju tvořit a ne řešit, že nemám na nájem. K čertu s tím.

Dneska jsme se viděli. Ptala se mě, jak to bude dál? Řekl jsem, že si to musím utřídit v hlavě. Není to snadné. Divadlo je u mě na prvním místě, pak kapela, kamarádi. Měla v očích slzy. Proč? Řekl jsem něco špatně? Nechtěl jsem jí ublížit. Musí jenom pochopit, že si plním svůj sen. Vždycky říkala, že by si člověk měl plnit své sny. Tak to dělám! Navíc... dlouho mi dávala košem a teď... prostě špatný načasování. Já chci žít.

Jsou to tři měsíce, co jsme se neviděli. Neodpověděla mi ani na jednu esemesku. Ať si trhne. A zrovna jsem se oholil.

Zase došly prachy. Půjčil jsem si od několika lidí. Vidina dalšího natáčení zatím není. Recepce to sice jistí, ale celé nezajistí. A to je před Vánoci. Volá Jarda. Nabídka brigády. Cože? Děláš si pr...? No to ne.

Ale šel jsem do toho. Já, taková umělecká duše, teď prodávám kapry u metra na Chodově. Jako nic proti lidem, co to dělaj, ale já... Platěj. A já peníze nemám. Voprúz. Všechno mám zmrzlé. Ještě, že tu máme pití na zahřátí. Brzy je tma. Zákazníci choděj v návalech. Když byl chvilku klid, tak jsem lelkoval a sledoval chvíli lidi a chvíli kapry. Kdo se má líp? Chudáci. Hezky si vyrostli na krásném jihu Čech a pak putovali do Prahy, aby je někdo sežral. To je osud. Možná s tím jsou smíření. Nebo je jim to jedno? Blíží se konec roku. Čas na bilancování. Přepadly mě chmury. Zahleděl jsem se na výlez z metra. Vidím ji. Co tady dělá? Snad si nejde koupit kapra. Mám se schovat? Otočit se? Zavolat na ni? Jde do metra. Uf. Zachumlaná. Dívala se směrem sem? Nevím. Viděla mě? Pokud ano, tak se musí smát... navyprávěl jsem jí toho o mých plánech plno a teď... teď tu já, Jiří Tomek budoucí dramatik a příležitostný herec, prodávám štedrovecerní večeři. K čertu s tím.

Axis mundi

Vlasta Lišková, 53 let, Aš

Vystudovala překladatelství a teologii. V současné době se coby pečující osoba stará o svou maminku.

2. místo

Krajina zalitá bledým jarním sluncem. Mírná, a vlastně chudá, kamenitá zem... Se známkami lidské zemědělské činnosti. Ale v tuhle chvíli si ptáci, veverky, zajíci i srnky žijí po svém, nerušení hektickými aktivitami predátora jménem Člověk.

Vlasta Lišková, 53 let, Aš

Vlasta Lišková, 53 let, Aš

Náhle tichou idylu rozčeřilo drkotání a hrkání občas proložené rozzuřeným zaržáním – a neméně vzteklými lidskými nadávkami: „Zatracená díra světa, zatracený bláto – a tam, kde není bahno, zas koně zakopávaj vo kamení! Do ...!“ Dva vznešeně, ale i mírně bohémsky odění pánové, sedící v poštovním kočáře, flegmaticky přeslechli peprné komentáře svého kočího. „Tak říkáte, milý Johanne W, že už jsme v té vaší oblíbené zemičce?“ „Jsme přímo uprostřed ní,“ odpověděl hrdě druhý gentleman. „A, ó šťastný osude! Ocitli jsme se zde v jeden z pouhých tří místních slunných jarních dní!“

Jeho nadšení přerušilo strašidelné drcnutí vozu. Pánové se nejprve uhodili o střechu, pak o podlahu, a pak je gravitace neúprosně sesunula do jednoho rohu kočáru. A znovu slyšeli rázovitý hlas svého postiliona:

„Zatr... zasn... Aš, to se nemůže stát nikde jinde než tady!!!“

Splašení koně postupně zpomalovali, jak je krotila uzda a pevná ruka. Pak už kočár stál – nebo spíše ležel – a ve dveřích se objevil kočí, který s úlevou zjistil, že oba pánové jsou kromě několika boulí celí.

„Odpustěj, vašnostové, ale musím dojet do Aše pro náhradní kočár a spřežení. Musej tady na mě počkat... ale počasí je dnes dobré, tak snad...“

„Nic se neděje...“

Oba pánové přijali celou situaci spíše pobaveně, než rozzlobeně. Posbírali svá roztroušená zavazadla a pohodlně se na nich usadili pod vzrostlým jasanem.

Vlasta Lišková, 53 let, Aš

První pán se rozhlédl kolem sebe a zavrtěl hlavou:

„Milý Johanne W, musím se vám přiznat, že netuším, co na tomhle naprostém venkově máte – nevidím tu nic zajímavého. Hájíček sem, hájíček tam, tráva, kamení, křoviska – a jinak nic. A vy o něm mluvíte – jakoby byl pupkem světa...!“

„Příteli, vy to tu ještě neznáte – ale dějí se tu opravdu zvláštní věci. Pokaždé, když jsem tu byl, stalo se něco nečekaného. Je to citlivý bod, tepna Evropy, místo, kde přiložíte ucho k zemi a cítíte dunění událostí, které se blíží!“ rozhoroval se druhý pán. „Věřte mi, můj milý Friedrichu... Chodí tudy dějiny... někdy i s troškou nadpřirozena...“

Vlasta Lišková, 53 let, Aš

„Odpust’te, ale těžko tomu uvěřit, milý JW.“

Vlasta Lišková, 53 let, Aš

„... a už je to tady!“ vykřikl JW vítězně.

Příroda jakoby zadržela dech – a pak se s okamžitým blik rozsvítila – jako když blesk nečekaně osvítl krajinu. Ale tohle blik trvalo – a úplně v něm zmizelo nesmělé ašské jarní slunce. Pak znovu blik – a zářivá postava se stáhla do povědomějšího tvaru – do podoby archanděla s mečem tak, jak ho známe z každého druhého barokního kostela.

„Vy dva smrtelníci...“ zazněl jeho hlas. „Jste zdejší?“

„Nejsme,“ odpověděl promptně JW, více připravený na místní anomálie.

„Jen projíždíme,“ dodal pevným hlasem F.

„Tak se, smrtelníci, rychle vraťte, odkud jste přijeli,“ zahučelo to – a plamenný meč ukázal zpátky.

„Jinak nevinní zahynou spolu s viníky!“

Vlasta Lišková, 53 let, Aš

„Nevinní zahynou s viníky? Co tím chceš říct?“ zeptal se F ostře.

„Že když mě neuposlechnete, i vy vzápětí zhynete mým plamenným mečem!“

Anděl výhruzně zaplápolal: „Začnu tady tímhle výběžkem. – A pak půjdu Bohemií a Moravií kolem dokola.

Z Aše půjdu na Cheb, pak na Karlovy Vary a dál na Teplice, Děčín a Liberec. Z Liberce na Trutnov, Šumperk a Opavu. Pak se zastavím v Brně, v Břeclavi a Znojmě – pak projdu po jihu Jižních Čech a skončím na Domažlicku a Tachovsku. A kudy projdu, zbude za mnou spálená země bez špetky života.“

Anděl zněl hrdě – ale oba pánové se na sebe v hrůze zadívali. Tohle vyrazilo dech i jim, proslulým cynikům.

Vlasta Lišková, 53 let, Aš

„A to jako proč?“ optal se šokovaný JW, jindy proslulý rétor. Introvertnější F jen zíral.

Anděl jakoby na to čekal. Byl to jeho skvělý plán – a neměl se komu s ním pochlubit. Tak aspoň tihle smrtelníci...

„V nebeském nadčasu víme, že v budoucnu se o tyhle kraje strhne smrtelný boj mezi úhlavními nepřáteli – a tenhle boj rozpoutá hroznou válku, jakou svět lidí ještě neviděl. – A já vymyslel, jak téhle válce zabránit!“

Anděl se zvětšil o půl metru a udeřil se v hrud’ – což ale při jeho nehmotné podstatě neudělalo ten očekávaný dojem. Tak alespoň znovu zaplápolal:

„Vytvořím kolem téhle země mrtvý pás – a tak o ni nikdo nebude stát. A když ji nikdo nebude chtít, nebude proč válčit!“

Anděl zaplápolal ještě nadšeněji.

„A co lidé?“ zmohl se konečně na slovo F.

„Lidé? Co záleží na pár lidech, když uchráníme Člověčenstvo před takovou pohromou? – Navíc tihle lidé nejsou nevinní – spojí se s Démonickým vládcem proti své zemi a radí jí!“

„Všichni?!“ zeptal se JW skepticky.

„A tahle generace?!“ doplnil ho F.

„To jsou jen nepatrné detaily,“ odmávl to Anděl. „Což můj Pán nepravil: ‚Stihám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí?‘“

„Hm, ale ani Boží legislativa nemůže působit retroaktivně! – Chci říct, nelze trestat předky za to, co udělají jejich potomci – příkázání přeci směřují do budoucnosti, ne do minulosti!“ dodal JW na nechápavý andělův pohled.

„A jsou to vůbec tři generace?“ zeptal se F ostře.

„My nebešťané s lidským časem trochu válčíme... asi spíš třikrát tři generace?“

„No prosím... ted’ si Boží příkázání interpretuješ tak, jak sám chceš!“ zkritizoval Anděla tvrdě JW.

„Navíc se domnívám, že Bible mluví spíše o tom, že osud rodičů se promítá do osudu jejich dětí... a dětí jejich dětí... a je téměř nemožné z tohoto kruhu vystoupit,“ racionalizoval Písmo svaté F, proslulý autor tragédií.

„A vůbec, mně to celé připadá nějaké podivné... Jakéže to dvě země se budou o tuhle hromádku kamení rvát?!“ Láska ke kraji očividně nezabránila JW v realistickém vidění.

Po cestě

Lenka Švecová, 30 let, České Budějovice

Vystudovala Jihočeskou univerzitu v Českých Budějovicích

a Masarykovu univerzitu v Brně. Je literární redaktorkou v dětském nakladatelství.

Vedle literární tvorby se věnuje kresbě, fotografii a filmu.

Cena poroty

Lenka Švecová, 30 let, České Budějovice

„Už-tam-bu-dem! Už-tam-bu-dem!“ vykřikoval chlapec nadšeně a každou druhou slabiku doprovodil výkopem pod palubní desku. „Pet’ulo, uklidni se! Víš, že bys tu neměl vůbec sedět!“ napomenul ho muž za volantem a hodil po něm zlobným pohledem. Zabralo to – výkopy se ustálily na znuděném klínkání a chlapec obrátil svou pozornost k oknu. „Ká-P-li-ce. Ka-pli-ce! Že jo, tatí? Ka-pli-ce?“ slabikoval blížící se ceduli. „Že jó, tatí? To další už jsem nestih přečíst... Tys to stih?“ obrátil se dozadu, jako by čekal, že cedule bude popsaná z obou stran. „Kaplice, patnáct kilometrů,“ odpověděl a rukou mu něžně rozcuchal vlasy. Chlapec s úšklebkem potřásl hlavou. „Můžu s tebou řadit, tatí?“ vyhrkl pak a už už nedočkavě zdvihal levou ruku do vzduchu. „No jasně,“ usmál se na něho a hned pocítil teplo dětské dlaně na hřbetu své ruky. „Á čtverku!“ Přidat plyn, pak spojka a dvě propletené ruce, co sebou trhly směrem dozadu. Chlapec vypísknul a vesele se smál. „Počkej, támhle bude rovinka,“ kývnul muž před sebe a šibalsky zamrkal: „Dáme pětku?“ „Jóóó!“ Začal chlapec vzrušením znovu kopat nohama, tentokrát však bez jakéhokoli napomenutí. „Á připrav se...“ sešlápnul plyn, až je to oba přitisknulo k sedačkám. „Pozór...“ „Tatí, tatí, támhle někdo je!“ vykřiknul a schoval ručku do klína. Muž cítil, jak mu hřbet ruky pomalu vychládá, jak se z ní vypařuje příjemný lehký tlak, tak nenávratně.

„Tatí, to jsou policajti?“ obrátil se k němu nervózně. „Proč šeptáš, prosím tě?“ „Aby nás neslyšeli...“ Děti..., zavrtěl s úsměvem hlavou.

„Tatí, jed’ pomalu,“ zaprosil, celý se shrbil a klouzal po sedadle stále níž a níž. „Já tu eště nesmím sedět...“ loupnul po něm vystrašeně očima. Ten absurdně provinilý výraz ho rozněžnil, usmál se do neurčita, znovu přeřadil a zpomalil na předepsanou rychlost.

„Myslíš, že maj radary, tatí?“ zíral chlapec vyjukaně přes palubní desku. „To asi nebude policie, Pet’ulo,“ zamžoural. „Né?“ otázal se ne

zcela přesvědčeně a nadzvedl se na loktech, aby lépe viděl. Postava v dálce se mezitím zvětšovala, nabývala na obrysech a získávala tvar. „Tatí, tatí, to je háká pani!“ vykřiknul pak jako u vytržení. Muž však nereagoval, jen mlčky sešlapával plynový pedál.

Když zaslechla motor, vztyčila se. Byla poměrně vysoká, ale jako by ji ten blížící se zvuk vytahal za vlasy a ona povyrostla ještě o kousek. Jako sněženka deroucí se skrz hlinu za sluncem. Přesunula váhu na druhou nohu a koketně nastavila bok do silnice. Tílko se jí trochu vykasalo a odhalilo stín pánevní kosti. S dolíčkem ve tváři z tisíců podobných úsměvů a vztyčeným palcem čekala na přijíždějící vůz. Snažila se navázat oční kontakt s pasažéry. A když konečně zachytila pohled řidiče a jeho spolujezdce, prohloubil se jí dolíček ve tváři ještě více a rty se rozevěřely v jakémsi smutně chápavém úsměvu. Nechala ruku opět klesnout a v momentu společného míjení udělala alespoň drobné, rozverné gesto, než jí projíždějící vůz zvířil tmavé vlasy.

„Tatí, ta pani mi poslala pusu!“ vykřiknul chlapec a škulal sebou ve snaze otočit se, aby dotyčné alespoň zamával. Muž neřekl nic, jen pozvedl zrak ke zpětnému zrcátku. Akorát včas, aby ji zachytil, jak si z čela odhazuje pramen vlasů. „A proč tu ta pani stojí, tatí?“ otočil se chlapec zase čelem. „Em, to je... paní stopařka,“ odpověděl, očima stále ještě klouzaje ke vzdalujícímu se obrazu. „Pani stopařka?“ vykulil chlapec oči. „A co tu dělá?“ „Stopuje. Čeká, až jí někdo zastaví a svezе ji.“ „A proč?“ „Protože nemá peníze. Nebo jí třeba ujel vlak,“ pokrčil rameny. „Anebo někam chvátá...“ dodal ještě. „A tatí, zastavíme pani stopařce? Svezeme jí?“ vyhrknul vzrušeně a nevědomky začal opět komíhat nohama. „Pet’ulo, chvátáme za mámou,“ odpověděl až moc stroze. Když ale viděl, jak se chlapec zklamáním zase celý schouлил na sedačce, dodal, že přeci neví, kam má ta pani namířeno.

Chvilí jeli mlčky. Chlapec jezdil prsty po skle a tvořil neviditelné obrazce, muž se soustředil na cestu. „A tatí...“ přerušil pak chlapec to ticho opatrně, jako by šlo o skleněnou nádobu, která se co chvíli hrozí roztrástit. „... že to na mě pani stopařka neřekne?“ „Co?“ „Že sedim vepředu...“ „Ne,“ usmál se muž, „neřekne.“ A pak rukou zašátral na přístrojové desce a zapnul rádio, což při jízdě s chlapcem nikdy nedělal.

Lenka Švecová, 30 let, České Budějovice

„Takže zase za čtrnáct dní,“ kývla na něho a jednou rukou si podpírala kříž. Ačkoli byla teprve v pátém měsíci, vypadala těhotná víc než kdy předtím. Jako by do ní někdo natřískal alespoň trojčata, TAK obrovská byla. Když si všimla jeho pohledu, usmála se a volnou rukou si pohladila nadutý břich. „No jo, už... jenom chvíli,“ odhalila zuby v úsměvu, který mu byl kdysi tolik blízký. Ve svém sentimentu si jeho pohled vyložila po svém a on ji při tom nechal. Jen mlčky kývnul, neměl důvod vysvětlovat jí, jak moc se mu ted’ hnusí.

„Pét’o, rozluč se s tátou!“ zavolala někam za sebe do domu. „Ahoj tatí!“ mihla se v okně chlapcova hlava, zuřivě mu zamávala a hned byla zase pryč. Oba se rezignovaně usmáli. Pak se vydali napříč dvorkem, pomalu. Šla kolébavým krokem, ruce položené pod břichem, jako by si jej chtěla nadzvednout, odlehčit. „Nenechal jsi Pet’u sedět vepředu, že ne?“ šlehla po něm pohledem. „Jasně, že ne,“ zavrtěl hlavou. „To je dobře, protože po...“ „A tatííí! Řekni ahóóój pani stopáárcéééé!“ křičel chlapec a skákal v okně do výšky, aby ho bylo lépe vidět. „To víš, že jo!“ zavolal v odpověď a rukou naznačil gesto loučení. „Stopařku?“ pozvedla tázavě obočí. Mlasknul a kývnul hlavou, jako že to nestojí ani za řeč. „Jo, cestou sem jsme u silnice potkali to, no...“ zmlknul. „Aha,“ obličej jí ztvrdnul poznáním, „těch je tu hodně...“ odfrkla si tak trochu pohrdavě, což ho přimělo podívat se jí do tváře. A kdo jsi TY, abys soudila? Jsi snad lepší? Stál a tiše se do ní vpíjel, bloudil jí očima po kůži i hluboko pod ní, zkoumal každíčký její záchvěv zevnitř i zvenci.

Kdysi bývali dokonalí. Tak mladí a čistí, ochotní k tomu rozedrat si dlaně, protože chtěli něco víc. Byli připraveni ruku v ruce vzdorovat světu, společně. Jenže ten svět je semlel, obrousil hrany až na dřeň, a najednou byli nazí. Tak obnažení, až jim to nebylo milé. A jako Adam s Evou se oblékli do vlastních myšlenek a už nikdy nebyli jeden. Najednou byli dva a cizinci k tomu. Když tenkrát pronesla ta slova: „Já... už takhle nemůžu... dál, pomíň,“ věděl, že je to definitivní. Protože ani láska někdy prostě nestačí.

„Co je?!“ svrátila obočí a stáhla se pod tíhou jeho pohledu. Jako by se najednou cítila ohrožená. Jednou rukou se začala bezděky hladit

po břiše. „Ale nic,“ zavrtěl nakonec hlavou a utnul pohled, kterým na ni křičel všechny ty nevyslovené křivdy. „Tak za dva týdny,“ otočil se, ruce v kapsách, a zamířil pryč.

Když odemykal auto, zastavil vedle jiný vůz. Muž, který vystoupil, na něho úkosem pohlédl a sňal z korby těžké nářadí. Jen si kývli

na pozdrav, když se míjeli, nebylo třeba plýtvat slovy.

Vydal se na cestu zpět. Cosi hořkého bylo cítit ve vzduchu, pootevřel okénko. Pomalu sešlapával plyn a v lezavém tichu nechal proudit hlavou myšlenky sem a tam. Když dorazil na dlouhou rovinku, stále ještě tam stála. Kolem jedoucí auto na ni právě výsměšně troubilo, a když ho míjel, všiml si několika rozesmátých tváří. Čtěl si ji lépe prohlédnout, jel však příliš rychle. Protivítr jí vmetl vlasy do obličeje jako zlostnou facku. Pokračoval sice dál, ale cítil, jak co chvíli zpomaluje, noha sama od sebe odlehčuje plynový pedál...

Zastavil u krajnice, počkal, až přejede několik aut, a pak opatrně zacouval zpátky. Ne na její úroveň, ale přeci jen natolik blízko, aby mohla reagovat. Bylo to jako nevyslovený otazník na konci věty, jako otázka, na níž měla odpovědět.

A ona odpověděla. Pochopila, a ač nezastavil v jejím směru, popošla mu vstříc. Pomalu, jako by ho schválně nechávala čekat, se blížila s tím roztomilým dolíčkem ve tváři. Měla tak sedmnáct, ne víc. Stíhlé nohy opálené do zlato-hněda sice patřily ženě, ale ten úsměv, zrak, jenž klopl k zemi jako zahanbené, rdící se dítě... Zastavila pár kroků od auta, snad aby se ujistila, že si z ní nedělá legraci. Neujede, sotva se k němu přiblíží. Vyhledala ho očima. A vyčkávala. Ted’ byla odpověď zase na něm.

Pozoroval ji ve zpětném zrcátku, možná až příliš dlouho. Stále ještě držel ruku na řadicí páce. Motor tichounce předl. Silnice byla v obou směrech mlčenlivá a prázdná...

Nakonec se natáhl a otevřel jí dveře.